

Хората, които спустнаха тѣлото на умрѣлата, искаха да заровятъ заедно съ нея и сандъчето съ всички вещи на старцитѣ; одеяло, дрипи за преоблачане, малкитѣ чашки, фенерчето, като увѣряваха околнитѣ, че могатъ да разпространятъ зараза. Тото-Санъ, като чу, че искатъ да му отнематъ вещитѣ, които му бѣха скъпи спомени за умрѣлата, — дойде на себе си отъ скръбъта си и треперейки, съ плачъ легна върху имъ, за да ги запази.

Въ това време приближи една просекиня, която сжщо бързаше да отиде на празника. Тя съжали стареца и каза: „Азъ ще изпера всичко въ рѣкичката. Тогава гълпата се разотиде, като остави двамата просека срѣдъ зеленитѣ ниви, срѣдъ свиренето на щурцитѣ.

Просекинята изпра добре всичко въ чистата, прозрачна вода на ручейчето, изми дори сандъчето и колелцата му, прострѣ всичко по клонетѣ на кедритѣ и до вечерята всичко бѣше изсушено и наредено. Тото-Санъ можеше да почне наново скитането си.

Той се впрегна въ количката, защото бѣ свикналъ да я вози, но — уви! малкото сандъче бѣше празно. Раздѣленъ отъ тази, която му бѣше другарка, душа, мисълъ и зрение, той трѣбваше да я влачи сега на посока, пипнешкомъ. Следъ смъртта на Кака-Санъ, старецътъ представяше още по-жалка развалина отколкото преди, обреченъ отсега на вѣчна, безнадеждна самота до края на живота си, срѣдъ още по-голѣма тъмнина.

Щурцитѣ все тъй си свирѣха изъ трѣвата, но наоколо все повече се смрачаваше, а на небето заблестяваха свѣтли звезди. И когато нощта обгърна всичко, кедритѣ наново зашумѣха, както сут-